

РЕШЕНИЕ

№ 26236

гр. София, 29.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
публично заседание на 22.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **5242** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.172 ал.5 вр. чл. 171 т.1 б.“з“, „гг“ от Закона за движение по пътищата (ЗДвП). Образувано е по жалба на Р. П., ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [жк],[жилищен адрес] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № GRAM-2000413 от 10.04.2026г. на младши автоконтрольор С., ОДМВР – П., с която по отношение на жалбоподателя е постановно временно отнемане СУМПС до решаване на въпроса за отговорността но не повече от 6 месеца.

Твърди се необоснованост и метариална незаконосъобразност на оспореният акт. Жалбоподателят не е бил уведомяван за deregистрацията, управлявал е инцидентно автомобила и не е имал никакви съмнения дори за допуснатата документална нередност,ако такава е била налице изобщо.

Ответната страна не изразява становище по спора.

Процесната жалба е допустима и редовна/ с отстранена нередовност с молба от 13.05.2026/, като подадена от активно легитимирано лице, адресат на заповедта, в срока по чл.149 ал.1 от АПК, срещу подлежащ на обжалване акт по чл. 172 ал.5 вр. чл. 171 т.2А б.“а“, в съответствие с изискванията на чл.150 и чл.151 от АПК и като такава подлежи на разглеждане по същество.

По съществото на спора,с оглед твърденията на страните и предметът на служебна проверка съдът съобрази:

С оспорваната Заповед е установено, че на 10.04.2026г. около 16:45ч. жалбоподателят управлява по магистрала Т. 60км с посока на движение към [населено място] ППС – товарен автомобил, Пежо Боксер рег. [рег.номер на МПС] собственост на Н. Н., deregистрирано след покупко-

продажба и с прекратена служебно регистрация от 23.01.2026г. на основание чл.143 ал.15 ЗДвП, с което и е допуснал нарушение на чл.175 ал.3 ЗДвП.

На тази база и на основание чл.171 т.1 б.„з“ „гг“ от ЗДвП от ЗДвП е приложена мярка „временно отнемане на свидетелство за управление на МПС но за не повече от 6 месеца“.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Видно от Заповед № 8121з – 1524/09.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи, въпросната ОДМВР е определена да осъществява контрол по ЗДвП, а съгласно приложената Заповед № 312з-2296 от 11.09.2023 г. на директора на ОДМВР-П., компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки от процесния вид са длъжностни лица – държавни служители от отдел "Пътна полиция" при СДВР – полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР.

Оспорената по делото заповед е издадена от млдши автоконтрольор в сектор "Пътна полиция", ОДМВР П., поради това следва да се приеме, че е налице компетентност на административния орган за прилагане на принудителната административна мярка.

Оспорената заповед за прилагане на ПАМ е постановена в писмена форма и съдържа изискуемите се реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК. Посочено е както правното основание за упражненото административно правомощие, така и фактите и обстоятелствата, възприети като релевантни за наличието на материалноправната предпоставка за прилагане на ПАМ. Поради това, съдът приема, че изискването на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП и чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК за постановяване на мотивиран административен акт е изпълнено.

Относно наличието на фактически и правни основания, то извън изложеното в самата заповед следва да се има предвид още,че съгласно Тълкувателно решение №16/1975 г. на ОСГК на ВС, което не е загубило актуалност и след приемането на АПК, мотивите към административния акт могат да бъдат изложени и отделно от самия акт, например в съобщението до страните, или в друг документ към изпратената преписка. Процесно оспорваната заповед съдържа препращане към съставеният спрямо жалбоподателят АУАН от който се установяват всички необходими за обосновката на акта обстоятелства. В този смисъл процесната заповед е мотивирана.

При преценкаматериалната законосъобразност на акта,съдът съобрази и приема:

Процесните ПАМ се прилагат, съгласно чл.171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, без значение дали установеното нарушение може да бъде квалифицирано в последствие като престъпление с реализиране на наказателна отговорност по съответния ред. От значение за преценката по конкретното възражение е факта, че мерките целят осигуряване безопасността по пътищата и в хипотеза в която компетентният орган установи обстоятелство от хипотезата на чл.171 т.1 б.„з“ „гг“от ЗДвП, същият е длъжен да приложи мярката – временно отнемане СУМПС на водача по отношение на който е установено посоченото обстоятелство. Охранявият интерес по чл.171 от ЗДвП, редом с другото, цели недопускане настъпване на други вредни последици - предотвратяване участието на нерегистрирани ППС в движението, с оглед ефектът на превантивност,който регистрационното производство гарантира по отношение производ,техническа изправност и състояние на автомобила. Извън това следва да се има предвид,че срокът на процесната мярка е определен съобразно законовият. Нормата на ЗДвП не предоставя дикреция на органа за преценка и определяне на срока,респ. при постановяване заповедта не е допуснато нарушение на принципа на съразмерност.

Заповедта е обоснована с нарушение на чл.175 ал.3 ЗДвП,която норма предвида налагане на

санкция на лице, което управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

За да обоснове допуснатото нарушение на визираната норма, органа се е позовал на хипотезата на чл. 143 ал. 15 от ЗДвП съгласно която - служебно, с отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства, се прекратява регистрацията на регистрирано пътно превозно средство на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство или в случаите, когато собственикът е починал и в шестмесечен срок от настъпване на това обстоятелство не е заявена промяна в данните за собственика.

Представената на л. 12 от делото справка отразява факта, че процесното МПС е с прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП считано от 23.01.2026 г. 18: 31 часа. В графа "Други" на същата справка е отбелязано следното: "док. № 21311 от 21.11.2025 г. /нотариус 276, поделение: отдел Пътна полиция – СДВР": отдел Пътна полиция – СДВР С....

Разписаната в нормата процедура се развива служебно, респ. водещият орган не действа в условията на сезиране от заинтересовано лице.

От своя страна, компетентността за прекратяване на регистрацията на МПС принадлежи на началниците на сектор "Пътна полиция" при СДВР/ОДМВР с аргумент от чл. 6, ал. 2, т. 1 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на моторните превозни средства и ремаркета, теглени от тях, и реда за предоставяне на данни за регистрираните пътни превозни средства /Наредбата за лаконичност/. Посочените органи действат служебно или по изрично писмено заявление на собственика на МПС - вж. чл. 18, ал. 1 от Наредбата.

По своята същност акта на прекратяване на регистрацията има не само фактически, а и правни последици, които и в случаите на служебно прекратяване и на прекратяване по заявление, са еднакви. Самото прекратяване се извършва чрез отбелязване в Националния регистър на пътните превозни средства, като се посочва и причината за прекратяването на регистрацията. След като са налице неблагоприятни правни последици, които законът свързва с прекратяването на регистрацията на определено МПС по отношение на конкретен адресат, чиито права и законни интереси са засегнати, то това служебно прекратяване на регистрация по съществото си е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК.

Акта на прекратяване не може и не следва да се ползва с презумпция за законосъобразност до степен отричаща не просто възможността за оспорването му, но дори и необходимостта от съобщаването му на страните защото така би се създавало риск от безконтролна административна дейност, каквато хипотеза не е допустима по отношение на никой от държавните органи, освен изрично изключените със закон/виж чл. 2 ал. 2 АПК, чл. 82 АПК и прочее/.

Съответно, за издаването на такъв акт следва да се уведоми заинтересованият адресат по реда на чл. 18а от АПК с аргумент от чл. 61 от с. к. Посоченото изискване не може да се дерогира от правилото на чл. 18б, ал. 3 от Наредбата, тъй като от една страна подзаконов нормативен акт не може да противоречи на закон, и, от друга страна, обхванатите там случаи касаят съобщаване на акта по прекратяване на регистрация на вписаните в регистъра собственици, което е извън хипотезата на чл. 143, ал. 15 от закона, която норма касае невписаните в регистъра такива.

В настоящият казус не са налице данни, липсват и такива твърдения, собственикът на МПС да е бил уведомен по някой от способите, посочени в чл. 18а от АПК за акта на прекратяване на регистрацията на собственото му МПС. Следователно, към момента на извършената проверка прекратяването на регистрацията не е породило правните си последици и не може да се приеме,

че въпросният автомобил не е регистриран по надлежния ред /доколкото в процесният случай не се и твърди липсата на регистрационни табели с оглед нормата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП/.

При това положение ответникът не може да се позове на това прекратяване на регистрацията на управляваното ППС, доколкото същото не е произвело правното си действие. Същевременно прекратяването на регистрацията не е предварително изпълняем акт по силата на закона за да се приеме, че все пак поражда последици/което също не дерогира изискването за връчване/. Всеки неблагоприятен административен акт /независимо дали е в писмена форма, в устна форма или е конклюдентно обективиран/ следва да се доведе до знанието на адресата си с оглед общият конституционен принцип, залегнал в нормата на чл. 120, ал. 2 от КРБ.

Ето защо процесната заповед се явява незаконосъобразна и следва да се отмени.

Поради това и на основание чл. 172 ал.2 предл.второ от АПК, Административен съд София-град, 74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗПАМ/ № GРАМ-2000413 от 10.04.2026г. на младши автоконтрольор С., ОДМВР – П..

Решението не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: